

မြန်မာ့စာပေ

အလင်းသစ်

လှိုင်းဝှက် အချစ်

(အချစ်လှိုင်းဆိုင်ရာအတ္ထုပ္ပတ္တိ)

"မိုးနဲ့ မြေကြီး လက်ခုပ်တီးဆိုသလို မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာနှစ်ခုကို ထိစပ်ကြည့်တာ စိတ်ကူးယဉ် လို့ ပဲ ကောင်းတာပါ။ နောင်ကြိုးရယ် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ကြံဖန်ပြီး ပေါင်းစည်းပေး တာ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပဲ ဖတ်လို့ ကောင်းတာပါ။ အဲဒါက ဇာတ်လမ်းမို့လို့ စာရေးဆရာတွေက သူတို့ လိုသလို ဆွဲယူပြီး ကြံဖန်ပေါင်းစည်းပေးတာလေ။ လက်တွေ့ဘဝက ကိုယ့်ကိုယ်တောင် ကိုယ်မပိုင် မပိုင်ဝက်မွေးအဖြစ်လို စိတ်ကူးယဉ်တိုင်း ဖြစ်လာနိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ"

မင်းဝသန်

"နင် ... မဖြစ်နိုင်တာကို မျှော်လင့်မနေနဲ့ နော်။ နောင်ကြိုး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို သိနေရင် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲလုပ်ရမှာ ။ စိတ်ကူးနဲ့ ရေပေါ်အရုပ်ဆွဲနေရင်တော့ နင်တို့ အနာဂတ်လှမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါကဒါ လုပ်ရမယ်မလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် မဖြစ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်။ နင် ... ဟိုကောင့်ကို လွမ်းပြနေလို့ ငါ... နောက်ဆုတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့ "

ဘုန်းရှိန်ဝါ

ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆူးတွေစူးနေတယ် နင်သိလား ဝသန်။ အဲဒီဆူးကို ထွင်းထုတ်လို့ တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆူးစူးတယ်ဆိုတာနဲ့ ဆူးကိုထွင်းထုတ်လို့ ရပေမယ့် ဆူးထွင်ရာကတော့ ကျန်ခဲ့မှာ ပဲလေ။ နင် ... အရမ်းရ

က်စက်တယ်။ နင် ... ဘာလို့ မပွင့်လင်းနိုင်ရတာလဲ။ နင် ... မပြောပေမယ့် နင့် ... ရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါ... သိပါတယ်ဟာ။

နှောင်ကြိုးခင်ခင်

အခန်း(၁)

ကိုဇော်ဦး ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မှာ ဆွဲလျက် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီလေ။ ကလေးက ငါးနှစ်သားလေးဆိုတော့ ကားဆင်းကားတက်မှာ တော့ ချီခေါ်ရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ လာခဲ့ရင်း ကိုယ့်အိမ်အနားကိုရောက်လုနီးတာနဲ့ ...

"ခင်ခင်ရေ ... ခင်ခင်"

"....."

"ခင်ခင်"

ခေါ်တာတော့ အိမ်ရှေ့ကတည်းကဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်မှ ပဲ ခင်ခင်က စက်ချုပ်တာရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည် လေ။ စက်ချုပ်နေတဲ့ အသံကြောင့် သူ့ခေါ်သံကို မကြားတာထင်ပါရဲ့ ။ အခု ... လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ဟယ် ... ကိုဇော်ပြန် လာပြီ"

ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး ခင်ပွန်းသည် ၏ ပခုံးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းအယူမှာ ကိုဇော်လက်ကို ဆွဲထားတဲ့ ကလေးငယ်ကို သတိထားမိသွားလေလျှင် ... ခင်ခင် မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားလျှင်မှ ...

"ကိုဇော် ... ဒီကလေးက"

"ပြီးမှ ကိုယ်ရှင်းပြမယ်။ သားနဲ့ သမီးရော ..."

"ရှိတယ် ကိုဇော်။ သမီးက ထမင်းဆာတယ်ဆိုလို့ သားက ခူးကျွေး
နေတာ။ မီးဖိုချောင် ထဲမှာ လေ ..."

"ဪ ..."

"မော လာပြီမို့လား ခင်ခင် ရေခပ်ပေးရမလား"

"ကောင်းတာပေါ့။ မိန်းမမျက်နှာမြင်လိုက်ကတည်းက အမောက
တော့ ပြေပြီးသားပါ။ ရေခပ် တိုက်တော့ ပိုတာပေါ့"

"ပြောတော့မယ်"

"တကယ်ပြောတာ ခင်ခင်ရဲ့ ။ သားနဲ့ သမီးကိုပါ ခေါ်လိုက်ပါဦး"

ခင်ခင် ခေါင်းညိတ်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကိုဇော်
ဦးကတော့ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထိုင်စေပြီး မျက်နှာလေးကိုငုံကြည့်
ကာ ကလေးက အိပ်ချင်နေသည် ထင်ပါရဲ့ ။ မျက်ကျော
လေးစင်းနေသဖြင့် "သား အိပ်ချင်လို့ လား"လို့ မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြ
တာနှင့် ခေါင်းအိုးတစ်လုံး သွားယူပြီး သူ့ဘေးမှာ သင်ဖြူးတိုလေးခင်း
ပေးကာ သိပ်လိုက်တော့ ခဏလေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားရှာ လေသည် ။

ဪ ... ကလေးဆိုတော့ ပူပန်ရကောင်းမှန်းမသိလို့ သာပေါ့။ သူ့
ဘဝကလေးက သနားစရာ ပါ။ မအေက ဒီကလေး တစ်နှစ်ကျော်ကတ
ည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာလေ။

အခု ... အဖေလုပ်သူကလည်း ဆုံးသွားပြီလေ။ ဒီကလေးရဲ့ အဖေ
က ဇော်ဦးရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ သူငယ်ချင်းဆုံးတယ်ဆိုလို့ သွား

ခဲ့တာလေ။ ဟိုရောက်တော့ ဒီကလေးကို တာဝန် ယူပြီး မွေးချင်သူက မရှိတာကြောင့် ကိုယ်ပဲမျက်စိစုံမှတ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ သူတို့ လင်မယားအဖြစ် ကလည်း သူများကလေးကို မွေးစားဖို့ နဲ့ တော်တော်အကျိုးပေးသလားတော့မသိပါဘူး။

အခု ... လက်ရှိမှာ သားနဲ့ သမီးတောင် သမီးကတော့ ကိုယ်နဲ့ ခင်ခင်ရဲ့ သမီးအရင်းဖြစ်ပြီး၊ သားကတော့ ခင်ခင်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သားလေးပါ။ နာမည်ကတော့ ဘုန်းရှိန်ဝါတဲ့ ။ ဒီနာမည် ကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာလို့ ပြောတာပဲ။ သူ့အဖေက သူဌေးသားတဲ့ လေ။ မအေက ဆင်းရဲတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ။

သူဌေးသားနဲ့ ဆင်းရဲသူမညားတော့ အိမ်ထောင်ရေးက ကမောက်ကမပေါ့လေ။ ပြည်ပန်းညို ချိုချင်ပါလျက် ဆားကဖျက်သလိုမျိုးအဖြစ်ပါ။ ကလေးကိုမွေးပြီး တစ်နှစ်သားမပြည့်ခင်မှာ အောင်ကျော်စိုးရဲ့ မိဘတွေက သူတို့ သားကို နိုင်ငံခြားလွှတ်ကြတယ်လေ။ အပြောကတော့ သားတို့ မိသားစုရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်တဲ့ ။

အောင်ကျော်စိုးကလည်း ကိုယ့်မှာ သားလေးရှိ လာပြီဆိုပြီး မိသားစုအတွက် သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတဲ့ ။ အောင်ကျော်စိုးလည်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရော ယောက္ခမတွေက မြလေးနွယ် တို့ သားအမိကိုနှင်ချခဲ့တာဆိုပဲ။ ကလေးကိုလည်း ဆင်းရဲသွေးစပ်လို့ ဆိုပြီး မချစ်ကြဘူးတဲ့ လေ။ ဒါတွေအားလုံး မြလေးနွယ်မသေခင်က ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ။

"ဖေကြီး ... ပြန် လာပြီ"

"ဖေကြီး"

"ဟေ ... ကွာ"

သားဘုန်းရှိန်ဝါနဲ့ သမီးလေး နောင်ကြိုးခင်ခင်တို့ မှာ သူ့အနားသို့ လာထိုင်ကြပြီး ...

"ဖေကြီး မီးလေးဖို့ မုန့်ပါလား"

"ပါတာပေါ့ သမီးရဲ့ ။ ဖေကြီးက သားနဲ့ သမီးအတွက် မုန့်တွေဝယ် လာတာပေါ့"

"ဒါဆို ဘယ်မှာ လဲ"

"သား"

"ဗျာ ... အဖေ"

"အဖေ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ မုန့်တွေပါတယ်ကွ။ အဲဒါ သွားယူပြီး ညီ မလေးကိုကျွေးလိုက် နော်။ သားလည်း စား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

ဘုန်းရှိန်ဝါ ထသွားလေတော့ ...

"ဖြည်းဖြည်းနင်းသား ညီလေး နီးသွားမယ်"

ကိုဇော်ဦးပြောလိုက်တော့ ဘုန်းရှိန်ဝါက အိပ်နေတဲ့ ကလေးကိုငုံ့ကြည့်ကာ ...

"သူက ဘယ်သူလဲ အဖေ"

"ပြီးတော့မှ အဖေ ပြောပြမယ်ကွာ"

ဆိုတော့ ဘုန်းရှိန်ဝါ ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ ထိုစဉ် ခင်ခင်ရောက်လာပြီး ရေတစ်ခွက်ကမ်းပေး တော့ ကိုဇော်ဦးယူပြီး သောက်လိုက်၏။ ရေတစ်ခွက်က ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ထင်ရပေမယ့် ချစ်ဇနီးက အလိုက်သိ

စွာ ခပ်ပေးလာတဲ့ ရေဟာ အမောပြေဆေးပါ။

နှောင်ကြိုးလေးက အိပ်နေတဲ့ သူနဲ့ ရွယ်တူကောင်လေးကို မျက်လုံး
ဝိုင်းလေးနဲ့ ကြည့်ကာ ဖခင်၏ ပေါင်ကိုလက်ကုတ်၍ ...

"ဖေကြီး"

"ဟေ"

မေးချင်လို့ လက်ကုတ်ပြီးမှ မမေးဘဲရှိနေတာကို ကိုဇော်ဦး သဘော
ပေါက်ပါသည်။ ။ ကလေး ဆိုတော့ ဘယ်လိုမေးရမှန်းမသိလို့ ပဲဖြစ်မှာ
ပေါ့။ ဘုန်းရှိန်ဝါက မုန့်ထုပ်တွေကို ကိုင် လာလေတော့ ...

"သမီး ... ဟိုမှာ ကိုကိုမုန့်တွေယူ လာပြီ။ သားရေ
ညီမလေးကိုခေါ်ပြီး ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ သာ စားကြကွာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ညီမလေး ... လာ"

ဘုန်းရှိန်ဝါက နှောင်ကြိုးကို လက်ဆွဲပြီးခေါ်လေလျှင် နှောင်ကြိုးလို
က်သွားလေတော့၏။ ဒီတော့မှ ခင်ခင် ခင်ပွန်းသည် ၏ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး ...

"ပြောပါဦး ကလေးကိစ္စ"

ကိုဇော်ဦး သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

"ဝင်းဗိုလ် ဆုံးသွားတော့ သူ့အမျိုးတွေရော ကလေးအဖေဘက်က
အမျိုးတွေရော ဒီကလေး ကို မမွေးချင်ကြဘူး ခင်ခင်။ အဲဒါကြောင့် ကို
ယ်ပဲခေါ်လာခဲ့တာ။ ကလေးက အရမ်းသနားဖို့ ကောင်း ပါတယ်။ ပြီး
တော့ ခင်ခင်လည်း ကြည်ဖြူမယ် ထင်လို့ ပါ"

"ခေါ်လာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကရီကထ

က သေးတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဇော်။ သားရှိန်ဝါကိုမွေးတုန်းက သမီးကို တောင် မွေးသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်မှာ ကလေး မရှိတုန်းက မွေးခဲ့တာဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူးလေ။ အခုက ကိုယ့်မှာ သားရော သမီးရော ရှိနေ တော့"

"အဲဒီအတွက် ခင်ခင် ကရီမခံချင်နေပါ။ ဝသန်က ငါးနှစ်သားပဲဥစ္စာ။ ချေးကလု သေးကလု ခံနေစရာမလိုတော့ဘူးလေ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပဲတာဝန်ယူပါ့မယ်"

"ဘာထူးမှာ လဲ ကိုဇော်။ ကိုဇော်က ဒီကလေးကို သွားလေရာကျောပိုး ခေါ်သွားနိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက အေးအတူ ပူအမျှလင်မယားပဲလေ။ ခေါ်လာပြီးကာမှ တော့ ဘာတတ် နိုင်မှာ လဲ"

အဲဒီ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲဆိုတာအတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့။ ဖြစ်နေပုံက ဘုန်းရှိန်ဝါသည် ခင်ခင်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သား။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်လည်း ကြည်ဖြူခဲ့တယ်လေ။ အခု မင်းဝသန် လေးကတော့ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ သားပါ။

"ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်သူ"

"ကလေးလား"

ကိုဇော်ဦး ကလေးကိုငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

"မင်းဝသန်တဲ့ "

"ဪ"

သူတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ မင်းဝသန်လေးက လူးလွန့် လာပြီး မျက်လုံးလေး ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကြည့် ကာ ပြီးတော့ပြန်အိပ်သွားတာပါပဲ။ တစ်ခုခု အိပ်မက်လို့ များ လန့်သွားလေသလား။

"သူ့မွေးသက္ကရာဇ်တွေ ဘာတွေ ရှင်မေးလာခဲ့သေးလား။ အရေးကြီးတာက အဲဒါနော်။ အဲဒါတွေကိုသိမှ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတာဆိုတာ စစ်ကြည့်လို့ရတာ"

"မေးလာတာပေါ့။ ငါစာနဲ့ ရေးပြီး မှတ်လာတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပြီးရင် ခင်ခင် ယူကြည့် လိုက်ပေါ့။ နေ့ကတော့ ဗုဒ္ဓဟူးသား။ အစက နာမည်ကို ဝသန်မင်းလို့ ပေးထားတာတဲ့ ။ နောက်မှ ခေါ်လို့ အဆင်မပြေသလိုပဲဆိုပြီး မင်းဝသန်လို့ ခေါ်ဖြစ်သွားတာလို့ ပြောကြတာပဲ"

"ဒါဆို သားရှိန်ဝါနဲ့ အတူတူပေါ့"

မှန်ပါသည် ။ ရှိန်ဝါကလည်း ဗုဒ္ဓဟူးသားပဲလေ။ ပထမ နာမည်ကို ရှိန်ဝါကျော်လို့ ပေးတာတဲ့ ။ ဒါကို သူ့အဖေက မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ရှေ့က ဘုန်းထည့်ကာ ဘုန်းရှိန်ဝါလို့ အတည်ပြုခဲ့တာတဲ့ လေ။ ခင်ခင် ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ထပ်ပြီးလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမတို့ သားသမီးမွေး ကံကောင်းတယ် လို့ ပဲ ပြောရမလား။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မမွေးရပေမယ့် ကိုယ်တွေရဲ့ ရင်ခွင်ငွေ့မှာ ပဲ ခိုလှုံနေကြမှာ ပဲလေ။ ရှိန်ဝါက အသားဖြူပြီး ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ချစ်ဖို့ ကောင်းသလို၊ မင်းဝသန်ကျတော့ အသားလေး ဝါညက်ညက်နှင့် ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း ချစ်စရာကောင်းနည်းတစ်မျိုးပေါ့။ ကိုယ်တွေ မွေးထားတဲ့ သမီးလေးနှောင်ကြီးခင်ခင်ကတော့ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ်တွေမျက်စိထဲမှာ တော့ ကြွေရုပ် ကလေးအတိုင်းပါပဲ။

"အင်း ... နေ့ချင်းအတူတူပေါ့"

"သူ ... အိပ်ရာကနီးရင် ကလေးချင်းတွေ သင့်မြတ်အောင် သေသေချာချာလည်း ပြောထားဦး"

"အေးပါ"

"ကဲ ... ကိုဇော်လည်း အမောဖြေလိုက်ဦး။ ခင်ခင်လည်း ချုပ်လက်စ အင်္ကျီလေးပြီးအောင် ဆက်ချုပ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီဝတ်စုံတွေ မနက်ဖြန် လာရွေးမှာ "

"ဟုတ်လား ဒါဆိုသွားလေ"

"ရှင် ... ထမင်းရော စားပြီးပြီလား"

"စားပြီးပါပြီ။ လမ်းမှာ စားလာတာ"

မစားရသေးရင် ခူးကျွေးမလို့ ခင်ခင်မေးတာပါ။ စားပြီးပြီဆိုတော့ ပြီးတာပါပဲ။ ကိုဇော်က ခရီးသွားရင် ဆိုင်တွေမှာ စားခဲ့တယ်လေ။ ပိုက်ဆံ နှမြောလို့ ဆိုပြီး တော်ရုံနေလို့ ဖြစ်ရင် အိမ်ရောက်မှ စားတတ်လို့ မေးလိုက်ခြင်းပါလေ။

အခန်း(၂)

"ကကြီး"

"က ကြီး"

"ခကွေး"

"ခ ကွေး"

"ဂငယ်"

"ဂ ငယ်"

ရှိန်ဝါက ရှေ့မှ သင်ပေးလေတော့ ဝသန်နဲ့ နောင်ကြိုးတို့ က လက်ကလေးတွေ ပိုက်ပြီး လိုက်ဆိုကြလေသည်။ ။ ဒီနှစ်ရှိန်ဝါက လေးတန်းတက်ရမှာ ဖြစ်ပြီး နောင်ကြိုးနဲ့ ဝသန်ကတော့ ဒီနှစ်မှ ကျောင်းစတက်ရမှာ ပါ။ ကျောင်းတွေက ဖွင့်ဖို့ နီးပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်း မတက်ခင်ကတည်းက နည်းနည်းပါးပါးသိအောင် ရှိန်ဝါကို စာသင်ပေးခိုင်းတာက ကိုဇော်ဦးပါ။

အရင်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရယ်။ အခုတော့ သုံးယောက်ဖြစ်တော့မှာ လေ။ ရှိန်ဝါ တုန်းက တစ်ယောက်တည်းမို့ ကျူရှင်ထားနိုင်ပေမယ့် အခု သုံးယောက်ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ နည်းအမျှ များ အဝဆိုသလိုပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျူရှင်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ရပ်ကွက်ထဲက လူအချို့

ကတောင် သူတို့ ကိုပြောကြတယ်လေ။ ကိုယ်က ချမ်းသာနေတာမဟုတ်
ဘဲနဲ့ သူများ သားသမီးတွေကို မွေးစား ထားတော့။

လက်မရှိဘဲ ဖောင်တိန်ကိုင်တာမျိုး ဖြစ်နေပြီတဲ့ ။ ပြောကြပါစေ။ ကို
ယ်တွေကတော့ ဒါ... ရေစက်ရှိလို့ ဆုံကြတာလို့ ပဲ သတ်မှတ်ပြီး သံ
ယောဇဉ်တွေက ခွေကာရစ်ကာနှင့်ပါ။

"ဃ ကြီး"

"ဒ ကြီး"

"န ကြီး"

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး လေ။ ဃကြီး ... ဃကြီး"

"ဒကြီး"

"နကြီး"

ဃကြီးကျတော့ ထွက်လာတဲ့ အသံက မညီတော့ပေ။ ဝသန်ပါးစပ်
က ဒကြီးလို့ ထွက်ပြီး၊ နှောင်ကြိုးပါးစပ်က နကြီးတဲ့ ။

"မဟုတ်ဘူး ပြန်ခေါ် ဃကြီး"

"နကြီး"

"ကျွတ်"

ရှိန်ဝါ စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

"နှောင်ကြိုး ခဏနေဦး။ ဝသန် မင်းတစ်ယောက်တည်း
ဆိုကြည့်စမ်း ဃကြီး"

"ဒကြီး"

"ဃကြီးကွ ဃကြီး"

"ဒကြီး"

"ဒေါက်"

"အာ"

မဝီတာကိုပဲ စိတ်မရှည်စွာ ရှိန်ဝါခေါက်လိုက်တော့ ဝသန် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့
လေးနှင့် အော်ပြီး ခေါင်းကိုပွတ်လေသည်။ ဒါကို ကိုဇော်ဦးမြင်တော့ ...

"သားကြီး"

"ဗျာ"

"စာသင်တာ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှ ပေါ့ကွ။ ညီလေးက
မဝီဘူးလေကွာ။ ညီမလေးရော ဝီလား ဆိုခိုင်းကြည့်ပါဦး"

ဖခင်ပြောတော့မှ ရှိန်ဝါ နှောင်ကြိုးကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

"နှောင်ကြိုး ဆိုကြည့်စမ်း ဃကြီး"

ဝသန် အခေါက်ခံရတာကိုကြည့်ပြီး နှောင်ကြိုးက ချက်ချင်းမဆိုဘဲ
သူ့ကိုကြည့်နေလေလျှင် ...

"ဆိုလေ"

"....."

"နှောင်ကြိုး ဆိုစမ်း ဃကြီး"

ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလိုက်မှ ...

"နကြီး"

"မဟုတ်ဘူး ပြန်ဆို ဃကြီး"

"နကြီး"

"ဃကြီး"

"နကြီး"

"တောက်"

ရှိန်ဝါတက်ခေါက်လိုက်တော့ နောင်ကြိုးမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက ပီမှ မပီကြသေးပဲ သားကြီးရဲ့ ။ သူတို့ဆိုတတ်သလို ဆိုပါစေကွာ။ ဃကြီးမပီတော့လည်း ‘ဂ’ငယ်ကိုဆက်သင်လေ။ ရှေ့က အသံထွက်ချင်းမတူလို့ ထပ်မပီတော့လည်း ‘င’ပဲဆက်သင်ပေါ့။"

ကိုဇော်ဦးပြောသလိုပဲ နောက်တော့ ရှိန်ဝါ မပီတာတွေကို ဖြည့်စွက်တွေးပြီး ဆက်သင်လေ သည် ။ ရှိန်ဝါအမြင်မှာ ဝသန်အပေါ် သိပ်မကြည်လင်ပေ။ ဒီကောင်လေး ရောက်လာကတည်းက အဖေက သူ့ကိုသိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလေ။ အရင်ကဆို ဘယ်ကနေပြန်လာလာ ရှိန်ဝါနဲ့ ညီမလေး နောင်ကြိုးကို ပွေ့ဖက်ပြီးနမ်းနေကျပေါ့။

အခုဆိုရင် ... နောင်ကြိုးနဲ့ ဝသန်ကိုနမ်းပြီးမှ သူ့ကိုနောက်ဆုံးမှ နမ်းတာ။ ပြီးတော့ အစား အသောက်ဆိုလည်း သားကအကြီးလေ။ ညီမလေးနဲ့ ညီမလေးကိုညှာရမယ်တဲ့ ။ ဖို့ တူဖို့ မျှဆိုပေမယ့် အရင်နှစ်ယောက်စားရမယ့်ဟာကို အခု သုံးယောက်မျှစားနေရတာ။ ကလေးကလည်း ကလေး အတွေးနဲ့ သိပ်မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ။

"ကိုဇော်"

"ဟင်"

"ဒီဝတ်စုံလေး လမ်းထိပ်က ဖူးစံပယ်ကို သွားပို့ပေးစမ်းပါ။ ပြီးတာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ကို လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ခင်ခင်ပြောထားမိလို့ "

"ခင်ခင်ကလည်း ကွာ ဝတ်ချင်တဲ့ လူက လာရွေးလိမ့်မပေါ့။ ဘာလို့ သွားပို့နေရမှာ လဲ"

" မဟုတ်ဘူး လေ ကိုဇော်ရဲ့ ။ ဒီဝတ်စုံကိုချိန်းပြီး လာရွေးလို့ မပြီး တာနဲ့ သူပြန်သွားရတာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ။ ပိုက်ဆံပေးပြီးသား။ အဲဒါကြောင့် အားနာလို့ ပါ"

"ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ပေးကွာပေး"

ကိုဇော်ဦး ဇနီးလက်ထဲက အထုပ်ကိုယူပြီး ထွက်သွားလေတော့သည် ။ ကိုဇော်ဦး ထွက်သွား တာနှင့် ရှိန်ဝါက ခင်ခင်အနားသို့ရောက်လာ ကာ ...

"အမေ"

"ဟင် ... ဘာလဲသား"

"အမေ့ကို သားပြောစရာရှိတယ်"

"အင်း ... ပြောလေ"

ခင်ခင် ... ရှိန်ဝါပခုံးကိုဖက်ပြီး ဆံပင်လေးတွေကိုလည်း သပ်တင် ပေးလိုက်မိ၏။

"အဖေက ဝသန်ကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ"

"ဟင်"

"ဝသန်ရောက်လာကတည်းက အဖေက သားကိုမချစ်တော့သလိုပဲ။ နမ်းရင်လည်း နောက်မှ နမ်းတယ်။ အရင်လို သားကိုဖက်ထားပြီး မအိပ်

တော့ဘူး။ ဝသန်ကိုပဲ ဖက်အိပ်တယ်။ သားစာကျက် ရင်လည်း အရင်လို အနားမှာ ထိုင်ပြီး ယပ်ခပ်မပေးတော့ဘူး။"

"သား"

ရှိန်ဝါပခုံးလေးကို ဆွဲလှည့်ပြီး ခင်ခင် ဝမ်းနည်းစွာ ထိုင်ချလိုက်မိသည် ။

"အဲဒီလိုမတွေးရဘူးလေ သားရဲ့ ။ သားဖေဖေက သားကိုချစ်ပါတယ်။ ဝသန်က အဖေရော၊ အမေရော မရှိတော့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုသနားလို့ ပါ။ ပြီးတော့ သားက ဆယ်နှစ်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ သားထက် ဝသန်ကငယ်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အမေတို့ တာဝန်မကင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ။ အဖေရော အမေရော သားကိုအရင်လိုပဲ ချစ်ကြပါတယ်ကွယ်နော် သား"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ သားရဲ့ "

ပြောရင်း ခင်ခင်က နဖူးကိုနမ်းလိုက်မှ ပဲ ရှိန်ဝါကျေနပ်ဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးသွား လေသည် ။ ကလေးကလည်း ကလေးနဲ့ တန်တဲ့ အတ္တရှိနေတာ ဆန်းတော့မဆန်းပါဘူးလေ။

အခန်း(၃)

"ဟိတ် ... နောင်ကြိုး"

"အမေ"

အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပြီး ငါးကြော်ကိုလှမ်းနှိုက်လိုက်တဲ့ နောင်ကြိုး လက်ကလေးကို အတင်း နောက်သို့ရုတ်ကာ အုပ်ဆောင်းကိုလည်း ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းဝိုင်းပေါ် ပြန်အုပ်လိုက်၏။ လှမ်းပြော လိုက်တာက ဝသန်လေ။ ကိုဇော်ဦးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ အ လုပ်သွား၏ ။ ခင်ခင်က လည်း စက်ချုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်နေတာလေ။ ရှိန်ဝါကတော့ ...

ဟိုဘက်အိမ်က သူ့သူငယ်ချင်းကောင်လေး ရောက်လာသည် နှင့် အဲဒီကောင်လေးမှာ ဟန်းဆက်ပါလာတော့ ဂိမ်းဆော့ကြလေသတည်းပေါ့ ။

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါးကြော်တွေ .. ယူစားမလို့ မဟုတ်လား။ ငါ ... ကိုကြီးနဲ့ ပြန်ပြော မှာ နော်"

"ပြောပါလား။ ကိုကြီးက ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူး"

"အမေသိရင်တော့ နင်အရိုက်ခံရမှာ နော် နောင်ကြိုး"

"နင်မပြောရင် မသိပါဘူး"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ငါစားချင်လို့ ပါဟာ။ အမေနဲ့ တော့ နင်ပြန်မပြောပါနဲ့ နော်။ နင်ရော စားမလား"

"ဟင့်အင်း"

ဝသန် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

"ငါကမစားပါဘူး။ နင်ပဲစားပါ"

"နင် ပြန်မပြောရဘူးနော်"

"အေးပါ"

"တကယ်နော်"

"အေးပါဆို"

"အေး ... ပြန်ပြောရင်တော့ နင့်ကိုငါလုံးဝမခေါ်ဘူး သိလား"

"နင် ... ငါ့ကိုမခေါ်ဘဲတော့ မနေပါနဲ့ နှောင်ကြိုးရယ်။ ငါတကယ်ပြန်မပြောပါဘူး"

နှောင်ကြိုး မျက်နှာလေးပြီးသွားပြီး အုပ်ဆောင်းကိုပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီး ငါးကြော်တွေ နှိုက်စားနေတာ စားကောင်းကောင်း နှင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ပါ။ ဝသန်ကတော့ ရပ်ကြည့်နေရုံ ပါပဲ။ နှောင်ကြိုးကတော့ မြို့မကျသလို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး စားမလားလို့ မေးပေမယ့် ...

ဝသန်က ခေါင်းလေး တခါခါနှင့်ပါ။ ကလေးဆိုပေမယ့် သူလည်း ဉာဏ်မီသလောက်တော့ သိသင့်တာကို သိမှာ ပေါ့လေ။ စားချင်ပေမယ့် သူစားလိုက်ရင် အဆူခံရမလား။ အရိုက်ခံရမလားပေါ့။ တစ်ယောက်

ယောက်က သူ့ကိုမခေါ်မပြောမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။ ။

ကိုကြီးဆိုရင် ... ဝသန်ကို အမြဲလိုလိုပဲ ဆူလိုက်ငေါက်လိုက်နှင့်လေ
။ ဒါကြောင့် ကိုကြီး ရှေ့မှာ ဆိုရင် ဝသန်အမြဲတမ်း ငြိမ်ကုတ်နေရတာပါ
။

"ဝသန်"

"ဟင်"

"ဘာကြည့်နေတာလဲ လာသွားမယ်"

"အင်း"

"ငါးကြော်က အရမ်းစားလို့ ကောင်းတာပဲ"

ပြောပြီး နောင်ကြိုးက အရင်ထွက်သွားလေလျှင် ဝသန်လည်း လိုက်
ခဲ့တော့၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အရုပ်ကလေးတွေနှင့် ကစားနေစ
ဉ်မှာ ပဲ ခင်ခင်ပြန်ရောက်လာကာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေသ
ည် ။ အတန်ကြာတော့ ထွက်လာသောအသံမှာ ...

"သားကြီးရေ"

"....."

"သားကြီး"

"ဗျာ"

"လာစမ်း ... လာစမ်း။ ဒီမှာ ငါးကြော်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူယူ
စားတာလဲ"

"....."

"သားကြီး"

" လာပြီ အမေ "

ရှိန်ဝါ သုတ်ခနဲ ထပြေးသွားလေတော့၏။ အမေ့ဆီကိုရောက်တော့
အမေက အုပ်ဆောင်းကို ကိုင်လျက်မှ ...

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ငါးကြော်တွေ တစ်ဝက်လောက် မရှိတော့ဘူး"

"သား မစားဘူး အမေ။ သား ထွန်းထွန်းဇော်နဲ့ ဂိမ်းဆော့နေတာ။
ဟိုနှစ်ကောင်တော့ အသံတိတ်နေတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ အဲဒီနှစ်ကောင်"

ပါးစပ်ကမေးပြီး ခင်ခင် ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့
သည် ။ အပြင်ကိုရောက် တော့ မောင်မင်းကြီးသားနှင့် မယ်မင်းကြီးမက
အရုပ်တွေနှင့် ကစားနေတာကို မြင်လေလျှင် ...

"ဟဲ့ ... နှစ်ကောင်"

ခေါ်လိုက်တော့ မော့ကြည့်ကြသည် ။

"ငါးကြော်တွေ ဘယ်သူစားတာလဲ ပြောစမ်း။ အဲဒီလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့
လုပ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး နော်။ ဘယ်သူစားတာလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်း"

ခင်ခင်မေးတော့ ဝသန်နဲ့ နှောင်ကြိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ မဖြေပေ။

"မေးနေတာ ကြားလား"

"....."

"ဟဲ့ ... ငါမေးနေတယ်လေ။ ငါးကြော်တွေ ဘယ်သူစားတာလဲလို့ ။
ဘယ်သူမှ မစားဘူးလို့ တော့ မပြောနဲ့ ။ စားသူမရှိဘဲ ဒီငါးကြော်တွေက

ပျောက်မသွားဘူး။ မပြောရင် ငါ... နှစ်ယောက် စလုံးကို ရိုက်မှာ နော်"

"ဝသန်စားတာ အမေ"

"ဟင်"

"မဟုတ်ဘူး သားမစားဘူး အမေ"

နှောင်ကြီးပါးစပ်က ဝသန်စားတာပါလို့ ထွက်လိုက်တော့ ဝသန်က လည်း သူမှ မစားတာ မစားဘူးပဲပေါ့။

"ဘာလို့ မစားရမှာ လဲ။ နင်စားတာလေ"

"ငါဘယ်မှာ စားလို့ လဲ"

"စားပါတယ်"

"ဝသန်"

ခင်ခင် အဲဒီလိုအကျင့်ပျက်တာကို မကြိုက်ပေ။ ဒါကြောင့် ဝသန်ကို လက်ဆွဲပြီး ထူပစ်လိုက် ၏။ လူဆိုတာ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာတာ။ ကလေးဘဝကတည်းက အကျင့်ပျက်နေရင် ဘယ်ကောင်းမှာ လဲ။

ဒါကြောင့် ...

"သားကြီး တုတ်ကောက်ခဲ့စမ်း"

"ဟုတ် ... အမေ"

ရိုနီဝါ ကြက်မွေးတံကိုပဲယူပြီး ပေးလိုက်စဉ် ...

"နင်က အခုကတည်းက အကျင့်ပျက်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား ဝသန်။ အဲဒီလို အကျင့် ပျက်တာကို ငါမကြိုက်ဘူး သိလား။ နောက်ကို အဲဒီလိုမျိုးစားဦးမလား ပြောစမ်း"

"သားမစားပါဘူး အမေရဲ့ "

"ဘာမစားတာလဲ။ မင်းမစားဘဲနဲ့ တော့ နောင်ကြိုးက ပြောမလား။
အမေ အဲဒီကောင်ကို နာနာရိုက်"

"နောက် အဲဒီလိုလုပ်ဦးမလား ဝသန် ... ကဲ ..."

"ဖြန်း"

"အား"

"ကဲ ..."

"ဖြန်း"

"မလုပ်တော့ပါဘူး အမေရဲ့ ။ မစားတော့ပါဘူး"

"ကဲ ... အကျင့်ပျက်ဦး"

"ဖြန်း"

"အား"

"အကျင့်ပျက်ဦး"

"ဖြန်း"

"အား"

"အမေ"

ကိုယ်အရိုက်ခံရမှာ စိုးလို့ ဝသန်စားတာပါလို့ ပြောပြီး ဝသန်အရိုက်
ခံရတော့လည်း နောင်ကြိုး မကြည့်နိုင်။ မျက်ရည်တွေကျ လာပြီး အမေ
လက်ကို ပြေးဆွဲကာ ...

"တော်ပါတော့ အမေရဲ့ ဝသန်ကိုမရိုက်ပါနဲ့ တော့"

"သမီး ... ဖယ်စမ်း"

"ဝသန်ကို မရိုက်ပါနဲ့ တော့ ... အီး ... ဟီး"

"အီး ... ဟီး ... ဟီး"

"ညီမလေး နင်က ဘာလို့ ငိုတာလဲ။ မငိုနဲ့"

"ဝသန်"

"ဟီး ... ဟီး"

"ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း"

ခင်ခင်ပြောတော့ မျက်ရည်တွေကြားမှ ဝသန်မော့ကြည့်လေလျှင် ...

"အဲဒီလိုလုပ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်။ နင် ... အသေပဲ သိလား"

ဝသန် မျက်ရည်တွေကျရင်းပဲ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေကို ခံစားကာ ခဏလှဲလိုက်တာနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ကိုဇော်ဦးပြန်လာတော့ကလေးက ကိုယ်တွေပူနေသည် လေ။ ပွေ့ချီပြီး အိပ်ရာထဲမှာ သိပ်လိုက်စဉ် ...

"ဖေကြီး"

"ဟင် ... ဪ ... သမီး"

"ဖေကြီးကို သမီးပြောစရာရှိတယ်"

"အင်း ... ပြောလေ"

"သမီးပြောရင် ဖေကြီး သမီးကိုမရိုက်ပါနဲ့ နော်"

"ဘာလို့ ရိုက်ရမှာ လဲ သမီးရဲ့ ။ ဖေကြီးက သမီးကို မရိုက်ပါဘူး။"

ဘာပြောမှာလဲ"

"ငါးကြော်ခိုးစားလို့ အမေက ဝသန့်ကိုရိုက်တာပါ။ တကယ်က ဝသန့်ခိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ခိုးစားတာပါ ဖေကြီး"

သူသိပြီးပြီလေ။ ခင်ခင်က ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ပြောပြတာပါ။ ငါးကြော်ခိုးစားလို့ သူမ ဝသန့်ကိုရိုက်ထားသည် တဲ့ ။ အဲဒီကတည်းက အိပ်နေတာ။ ထမင်းနှိုးကျွေးတာတောင် မစားဘူးတဲ့ လေ။ အခု သမီးက သူခိုးစားတာပါလို့ ဝန်ခံလာတော့ စားစာခံဖြစ်သွားတဲ့ ဝသန့်မျက်နှာလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ကိုဇော်"

ခင်ခင်ခေါ်လိုက်တာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ရှင် ... တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား။ ကျွန်မကလည်း မိခင်စိတ်နဲ့ ပဲ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုအကျင့်တွေကို ခင်ခင်မကြိုက်တာ ကိုဇော်သိပါတယ်"

"သိပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးမှ တော့ ဘယ်သူ့အပြစ်လို့ လည်း ကိုဇော်မပြောချင်ပါဘူး။ အခု ကလေး ဖျားနေပြီ"

"ဟင်"

"အခုပဲ သမီးက ကိုယ့်ကိုပြောတယ်။ ငါးကြော်ခိုးစားတာ ဝသန့် မဟုတ်ဘူး သူပါတဲ့ "

ခင်ခင် သမီးကိုကြည့်လိုက်တော့ သမီးက သူမကိုကြောက်ရွံ့သလို သူ့အဖေရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီးမှ သူမကိုပြန်ကြည့်လေလျှင် ...

"ဟုတ်လား သမီး"

"ဟုတ်"

ခင်ခင်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရ၏။ ဝသန့်အပေါ် ကရုဏာသက်
မိသွားခြင်းနှင့်အတူ ရိုက်မိတဲ့ သူမလက်တွေကိုပဲ ပြန်ငဲ့ကြည့်မိလိုက်၏။
လွန်သွားတဲ့ အရာက ချိန်ခွင်ထဲမှာ ပိုသွားတယ် ဆိုပြီး ပြန်နုတ်လို့ ရတဲ့
စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

"ဒါဆို ကျွန်မ မှားသွားပြီပေါ့"

"ခင်ခင် မမှားပါဘူး။ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကလေးကို ဆုံးမပိုင်
ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်ရုံလန့်ရုံလောက်ပေါ့။ အခုကတော့ များ
သွားတယ်"

"သမီးစကားကို ခင်ခင်ယုံလိုက်မိတာပါ"

"နောက်ဆို ချင့်ချိန်ပေါ့ ခင်ခင်ရယ်"

ခေါင်းညိတ်ရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့
တော့၏။ ကိုဇော် တော်တော်များ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမလား။ သူ့သူငယ်
ချင်းရဲ့ သားဆိုတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ်ပွားသူချစ်ရှာမှာ ပေါ့လေ။
ကိုယ်တောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ သားလေးကို သူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ်ပွား
လေးအဖြစ် ချစ်ခဲ့သေးတာပဲ။

"သမီး"

"ရှင်"

"နောက်ကို မညာရဘူးနော် ကြားလား"

"ဟုတ် ... ဖေကြီး"

